

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1055/2022
14.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Марковић адвокат из ..., против туженог Институт за лечење и рехабилитацију „Нишка Бања“, кога заступа Ирена Стојадиновић адвокат из ..., ради поништаја анекса и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4970/2021 од 04.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4970/2021 од 04.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1281/18 од 11.06.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништен као незаконит Анекс бр. 5 уговора о раду бр. .. од 28.02.2018. године и обавезан је тужени да тужиоцу врати на рад на одговарајуће радно место, призна му сва права у вези са радом и на основу рада, почев од доношења Анекса до окончања поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име утврђене месечне разлике неисплаћене зараде за период од 15.06.2016. године до 28.02.2018. године, исплати појединачне месечне износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате, док је захтев за исплату законске затезне камате од 05.03.2017. године до 05.02.2018. године одбијен. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на досуђене износе из става другог изреке обрачуна и уплати припадајуће порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, и то: доприносе за пензијско и инвалидско осигурања и здравствено осигурање надлежним фондовима и доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање, по стопама важећим на дан обрачуна. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 111.056,00 динара, док је захтев за исплату трошкова поступка преко досуђеног износа одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4970/2021 од 04.11.2021. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу П1 1218/18 од 11.06.2020. године у ставу првом, усвајајућем делу става другог, ставу трећем и усвајајућем делу става четвртог изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У овој парници тужбеним захтевом тражено је да се поништи анекс уговора о раду којим је тужилац распоређен на друго радно место, да се тужилац врати на рад на одговарајуће радно место, да му се признају сва права у вези са радом и по основу рада те исплати разлика на име неисплаћене зараде и уплате припадајући порези и доприносе за обавезно социјално осигурање. Тужба је поднета 27.04.2018. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 10.000,00 динара. Поднеском од 15.01.2020. године тужилац је преиначио тужбу тако што је повећао тужбени захтев на износ од 136.389,91 динара.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, па како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци овог решења.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**